

[Statsministeren]

vitterlig var ved tilvejebringelsen af et fælles regeringsgrundlag. Men jeg tror, det er rigtigt, som det er sagt nogle gange, at vi har brug for at få noget mere styr på den politiske ledelse her i landet, vi har brug for at få noget mere styr på den økonomiske udvikling. Det kan ikke nytte at se bort fra, at folketingets opdeling i mange partier og med en regering, som bestemt var i mindretal, gav utroligt mange vanskeligheder med at løse selv forholdsvis beskedne problemer. Det er vigtigt, at vi kan få det til at fungere lidt bedre nu, helst meget bedre. Men man skal ikke underkende, at der naturligvis også da fandt et samarbejde sted, selv om det var lidt ekstra besværligt med en mindretalsregering.

Det er ikke mærkeligt, hvis der er nogle, der er kritiske, måske heller ikke mærkeligt, hvis nogle siger, at der var tale om en lidt tynd redegørelse, men alt i alt vil jeg sige, at der i debatten her var tale om en god modtagelse, og at der også er knyttet ret store forventninger til, at dette nye arrangement i dansk politik kan være med til at føre tingene lidt bedre og lidt fornuftigere igennem. Jeg vil også gerne sige, at hvis man ser redegørelsen rigtigt efter i sømmene, står der nu ganske meget om den økonomiske politik og målsætningerne. Jeg vil også understrege, hvad jeg tror udenrigsministeren også var inde på, at dette er jo bare en umiddelbar redegørelse, hvori man kun trækker nogle få linjer op for selve den økonomiske politik og peger på de aktuelle, konkrete initiativer, der skal tages. Den egentlige redegørelse er åbningstalen, som skal holdes her i folketinget den 3. oktober.

Når alt dette er sagt, vil jeg ikke lægge skjul på, at de sidste dage da også har givet mig nogle bekymringer. Jeg vil heller ikke lægge skjul på, at jeg har været en lille smule skuffet over, at der blandt lønmodtagernes organisationer og på anden måde har været en reaktion, som jeg mener er stærkere, end rimeligt er. Men jeg vil gerne tilføje, at jeg egentlig godt forstår baggrunden for det. Vi ved også fra andre lande, at når man søger at føre den politik på det økonomiske område, der *må* føres i en situation, hvor der er tale om en international økonomisk krise, som rammer de pågældende lande, kan det næsten ikke undgå at give visse modsætninger og gnidninger.

Jeg forstår også godt, hvis man synes i lønmodtagerorganisationerne, at der ikke i det oplæg, der nu er opnået enighed om mellem to partier, er kommet nok med af sådanne elementer, som man gerne ville have haft med for bedre at kunne acceptere det nye regeringsgrundlag. Men også her nødes jeg til at pege på den politiske kendsgerning, at folketinget er opdelt, som det er. Det har befolkningen nu engang bestemt, og på det grundlag må man altså søge at tilvejebringe flertal både for en fælles politik og for de enkelte løsninger.

Jeg mener at kunne sige, at det, vi er blevet enige med venstre om, er vel – undskyld, jeg siger det – hvad vi også kunne vente vi havde haft en rimelig mulighed for at blive enige med andre partier om, hvis vi skulle have forhandlet som mindretalsregering. Vel stort set hverken mere eller mindre. Men det, der er det nye i det, er, synes jeg, at der er større mulighed for at styre tingene, og der bliver et fastere udgangspunkt for samarbejde med flere af de folketingspartier, som også ønsker at gå ind i et samarbejde.

Det parti, som jeg repræsenterer, har altid måttet regere i samarbejde med andre partier, altid, så det er der egentlig ikke noget nyt i. Der er heller ikke noget nyt i, at vi retter blikket mod venstre og prøver på, om vi lige netop dér har chance for at udbygge samarbejdet på en mere intens måde, end det er sket tidligere.

Hvordan ville situationen have været i dag, hvis dette ikke var lykkedes? Det er selvfølgelig at prøve at spørge om noget, som det er umuligt at spørge om. Men er situationen ikke den, at ellers måtte vi have søgt at tilvejebringe et forlig, et augustforlig, et septemberforlig, et oktoberforlig, eller hvad det nu skulle hedde? Og ville det have været nemmere? Jeg har en ganske stærk fornemmelse af, at et samarbejde mellem 4 partier i tinget kunne have gjort det, for at sige det pænt, en anelse mere besværligt at få regeret Danmark.

Det er altså den ene mulighed, at det kunne være blevet besværligt. Den anden mulighed er det, der er sket, at to partier, der omtrent har et flertal i dette folketing, er gået ind i et regeringssamarbejde. Den tredje mulighed – hvis den anden ikke var lykkedes – kan jeg heller ikke sige noget bestemt om, men det er vel sandsynligt, at vi var endt i en